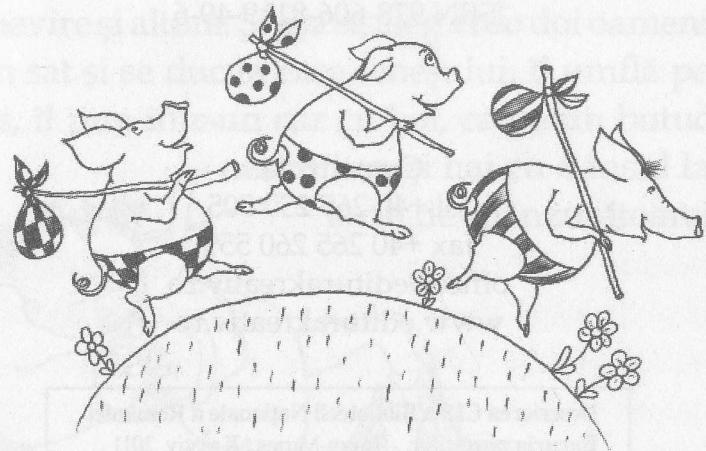

Bucuria poveștilor

Kreativ

Foarte încăpățânat

Urechi lungi, minte nu are,

Are cruce pe spinare.

(*lunăzăni*)

Am o pasăre rotată
Stă cu coada-nvolburată
Și te-aleargă în curtea toată.
(*cucanul*)

Barbă are, popă nu-i,

Coarne are, vacă nu-i.

(*capra*)

Urecheat cu haine sure
Stă pe câmp și în pădure.
(*lepturele*)

Mândru, înalt și frumos,

La ochi este luminos;

Urechi are, coarne n-are

Și te poartă în spinare.

(*calul*)

Cine umblă mult prin lume
Și se tot strigă pe nume?
(*cuncuș*)

Către soare se avântă

Dimineața-n zori și cântă.

(*ciocârlia*)

CUPRINS

Ion Creangă:

Povestea unui om leneș 3

Alecu Donici:

Racul, broasca și știuca 7

Emil Gârleanu:

Gândăcelul 8

George Topîrceanu:

Un duel 11

repovestire:

Cei trei purceluși 14

Elena Farago:

Cloșca 18

poveste indiană:

Cum l-a păcălit broscuța pe leu 20

Emil Gârleanu:

Când stăpânul nu-i acasă! 23

Ana Blandiana:

Intr-o zi pe când lucram 28

Cezar Petrescu:

Năluca 30

George Coșbuc:

Vestitorii primăverii 34

Simeon Florea Marian:

Legenda privighetorii 36

Mihai Eminescu:

La mijloc de codru 41

Turtița	42
Ştefan Octavian Iosif:	
Bunica	46
Frații Grimm:	
Bătrânul și nepotul	48
Nina Cassian:	
Ceapa	50
după Hans Christian Andersen:	
Rătușca cea urâtă	51
Constanța Nițescu:	
Broscuța cea înțeleaptă	55
Tudor Arghezi:	
Tâlharul pedepsit	60
Petre Ispirescu:	
Broasca țestoasă cea fermecată	62
Octavian Goga:	
Toamna	76
după Robert Browning:	
Flautul fermecat	78
Ion Creangă:	
Acul și barosul	81
Otilia Cazimir:	
La iepuri	86
Vasile Alecsandri:	
Iarna	88
după Hans Christian Andersen:	
Mica sirenă	89
Ghicitori	93

Redactor-șef: Eleonora Ilieş
Ilustrații și copertă: Moldován Mária
Editor-corector: Diana Drăgan

ISBN 978-606-8119-49-6

Comenzi la:
tel +40 265 250 805
fax +40 265 260 559
office@editurakreativ.ro
www.editurakreativ.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Bucuria poveștilor. - Târgu-Mureş : Kreativ, 2011
ISBN 978-606-8119-49-6

821.135.1-822
821.135.1

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii Kreativ.
Nicio parte din această carte nu poate fi reproducă în orice formă
sau prin orice mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere,
înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației fără acordul
prealabil scris al Editurii Kreativ. Drepturile de distribuție
în străinătate aparțin în exclusivitate Editurii Kreativ.

POVESTEA UNUI OM LENEŞ

de Ion Creangă

Cică era odată într-un sat un om grozav de leneş; de leneş ce era, nici îmbucătura din gură nu ș-o mesteca. Şi satul, văzând că acest om nu se dă la muncă nici în ruptul capului, hotărî să-l spânzure pentru a nu mai da pildă de lenevire şi altora. Şi aşa se aleg vreo doi oameni din sat şi se duc la casa leneşului, îl umflă pe sus, îl pun într-un car cu boi, ca pe un butuc nesimtitor, şi hai cu dânsul la locul de spânzurătoare!

Pe drum se întâlnesc ei cu o trăsură în care era o cucoană. Cucoana, văzând în carul cel cu boi un om care sămăna a fi bolnav, întrebă cu milă pe cei doi țărani, zicând:

– Oameni buni! Se vede că omul cel din car e bolnav, sărmanul, și-l duceți la vro doftoroaie undeva, să se caute?

– Ba nu, cucoană – răspunse unul dintre țărani – să ierte cinstită fața dumnevoastră, dar aista e un leneș care nu credem să fi mai având păreche în lume, și-l ducem la spânzurătoare, ca să curățim satul de-un trândav.

– Alei! oameni buni – zise cucoana, înfiorându-se – păcat, sărmanul, să moară ca un câne, fără de lege! Mai bine duceți-l la moșie la mine; iacătă curtea pe costișa ceea. Eu am acolo un hambar plin cu posmagi, ia aşa pentru împrejurări grele. Doamne ferește! A mâncă la posmagi și a trăi și el pe lângă casa mea, că doar știu că nu m-a mai pierde Dumnezeu într-o bucătică de pâne. Dă, suntem datori a ne ajuta unii pe alții.

– I-auzi, măi leneșule, ce spune cucoana: că te-a pune la cotet, într-un hambar cu posmagi, zise unul dintre săteni. Iaca peste ce noroc ai

dat, bată-te întunericul să te bată, uriciunea oamenilor! Sai degrabă din car și mulțămește cucoanei că te-a scăpat de la moarte și-ai dat peste belșug, luându-te sub aripa dumisale. Noi gândeam să-ți dăm spon și frângchie. Iar cucoana, cu bunătatea dumisale, îți dă adăpost și posmagi; să tot trăiești, să nu mai mori! Să-și puie cineva obrazul pentru unul ca tine și să te hrănească ca pe un trântor, mare minune-i și asta! Dar tot de noroc să se plângă cineva. Bine a mai zis cine a zis că, boii ară și caii mânâncă. Hai dă răspuns cucoanei, ori aşa, ori aşa, că n-are vreme de stat la vorbă cu noi.

– Dar muieti-s posmagii? zise atunci leneșul cu jumătate de gură, fără să se cárnească din loc.

– Ce a zis? întrebă cucoana pe săteni.

– Ce să zică, milostivă cucoană – răspunde unul – ia, întreabă că muieti-s posmagii?

– Vai de mine și de mine – zise cucoana cu mirare – încă asta n-am auzit! Da el nu poate să și-i moaie?

– Auzi, măi leneșule: te prinzi să moi posmagii singur, ori ba?

– Ba, răspunse leneșul. Trageți mai bine tot înainte! Ce mai atâta grijă pentru astă pustie de gură!

Atunci unul dintre săteni zise cucoanei:

– Bunătatea dumnevoastră, milostivă cucoană, dar degeaba mai voiți a strica orzul pe gâște. Vedeți bine că nu-l ducem noi la spânzurătoare numai aşa de flori de cuc, să-i luăm năravul. Cum chitiți? Un sat întreg n-ar fi pus oare mâna de la mâna, ca să poată face dintr-însul ceva? Dar ai pe cine ajuta? Doar lenea-i împărăteasă mare, ce-ți bați capul!

Cucoana atunci, cu toată bunăvoiința ce avea, se lehămetește și de binefacere și de tot, zicând:

– Oameni buni, faceti dar cum v-a lumina Dumnezeu!

Iar sătenii duc pe leneș la locul cuvenit, și-i fac felul.

Și iaca aşa a scăpat și leneșul acela de săteni și sătenii aceia de dânsul.

Mai poftească de acum și alți leneși în satul acela, dacă le dă mâna și-i ține cureaua.

Ș-am încălecat pe o șea și v-am spus povestea aşa.

RACUL, BROASCA ȘI ȘTIUCA

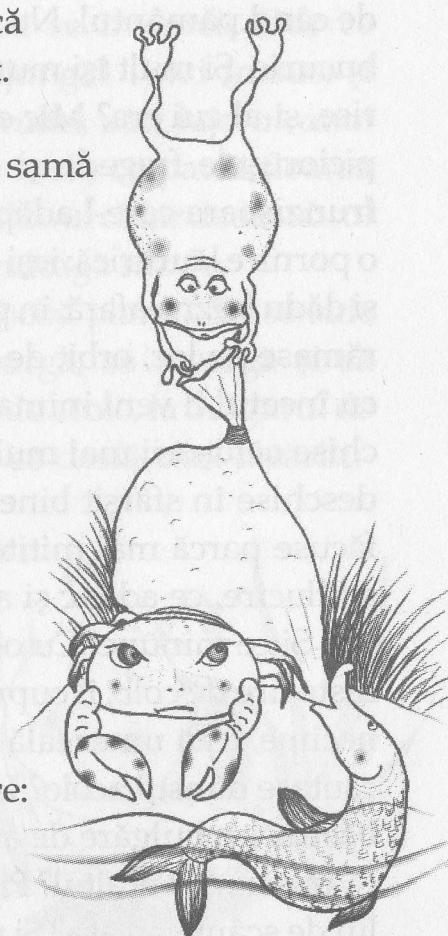
de Alecu Donici

Racul, broasca și o știucă

Într-o zi s-au apucat
De pe mal în iaz s-aducă
Un sac cu grâu încărcat.
Și la el toți se înhamă:

Trag, întind, dar iau de samă
Că sacul stă neclintit,
Căci se trăgea neunit.
Racul înapoi se da,
Broasca tot în sus sălta,
Știuca foarte se izbea
Și nimic nu isprăvea.
Nu știu cine-i vinovat;
Însă, pe cât am aflat,
Sacul în iaz nu s-a tras,
Ci tot pe loc a rămas.

Așa-i și la omenire,
Când în obște nu-i unire:
Nici o treabă nu se face
Cu izbândă și cu pace.

de Emil Gârleanu

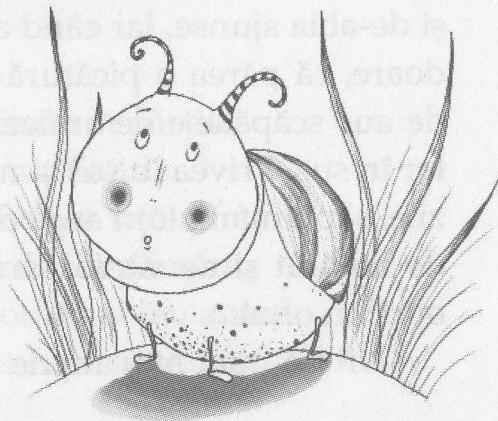
Cum venise pe lume, nici el nu-și dădea seama. S-a trezit ca dintr-un somn și parcă era de când pământul. Nu simțise nici durere, nici bucurie. Si mult își muncise gândul: cum răsărise, și-al cui era? Mic cât un fir de linte, mișca piciorușele fragede și oculea, de pe margini, frunzișoara care-l adăpostise. Într-o zi încercă o pornire lăuntrică: ieși de sub umbra răcoroasă și dădu buzna afară, în ploaia de lumină. Atunci rămase pe loc, orbit de atâtă strălucire. Încetul cu încetul îi veni inima la loc, și îndrăzni: deschise ochișorii mai mult, mai tare, mai mari, îi deschise în sfârșit bine-bine și privi în sus. Se făcuse parcă mai mititel decât fusese. Cu câtă strălucire, ce adânc și albastru se dezvelea cerul! Si ce minune! Cu ochișorii lui mărunti, cât niște fire de colb, îl cuprindea întreg. Si ce întunecime, câtă umezeală sub frunzișoara lui. Ce căutase dânsul acolo? Iar din mijlocul tăriei albastre, un bulgăre de aur aprins aruncă văpăi.

Tresări. Era el altul? Piciorușele nu mai erau ale lui de scânteiau aşa? Si mai era îmbrăcat în aur!

Căci și trupușorul lui, pe care și-l vedea pentru întâia oară, scânteia. Nu cumva era o fărâmăță căzută de acolo, de sus, o fărâmăță de lumină închegată, rătăcită pe pământ? Si, ca o adevere, pe țărâna neagră trupul aruncă o lumină dulce. Ce se mai întreba! Fără îndoială de acolo căzuse, acolo trebuia să se întoarcă. Dar ce depărtare! Si cum să ajungă? Privi în sus; și atunci, deasupra căpșorului, zări lujerul unui crin ce se ridica aşa de înalt, că parcă floarea din vârf își deschidea paharul chiar dedesubtul bulgărului de aur să-i culeagă razele.

În mintea lui își înjgebă planul. Să se suie pe lujer în sus, să meargă, să meargă și să meargă, până în vârf; și de acolo, la bulgărul de aur, din care credea că se desfăcuse: o săritură – sau o vedea el ce-o face.

Atunci se mișcă din nou și, după ce trecu peste un grăunte de piatră cât un munte și scoborî dincolo, se trezi la rădăcina crinului.

Se odihni o clipă, apoi la drum, băiete! Mai întâi se rostogoli de pe tulpina lucie de câteva ori în tărână. Văzând asta, se ridică pe piciorușele dinapoi și, fără să știe pentru ce, cu cele dinainte își făcu, moșnegește, cruce. Pe urmă încercă din nou, și văzu că poate. Luciu i se păruse lujerul crinului, și când colo avea atâtea adâncituri, atâtea ridicături: văi, dealuri. Dar ce mireasmă se revărsa de sus!...

Și-a mers voinicul, a mers. Mult să fi mers. Se uită în jos și-l prinse amețeala. Privi în sus și se cutremură. Ce – nu făcuse nici un sfert din sfertul drumului! Puterile îi cam slăbiseră, dar nu se lăsa. Încă vreo câțiva pași, și ici, deasupra, parcă se întruchipa o frunzișoară lătăreață, ca o prispă. Acolo o să se odihnească. Și iar purcese la drum; și umblă, și umblă, băiete; și de-abia ajunse. Iar când a poposit, ud de su-doare, că părea o picătură de rouă, bulgărele de aur scăpătase de amiază. Și voinicul privi iar în sus. Privea în sus și nu-și credea ochilor: zile, săptămâni, luni avea de umblat. Și cât era de hotărât și de vânjos drumețul, nu-și putu opri un oftat:

– Uf! Că mult mai am de suit, Doamne!

UN DUEL

de George Topîrceanu

Eroii mei sunt doi cocoși
De rasă, pintenăți, frumoși
Ca ofițerii la paradă.
Doi cavaleri aristocrați.
Dintr-o privire ofensați
Încep duelul fără spadă.
Au martori puii speriați.
Teren – o parte din ogradă,
Dar n-au motiv de sfadă,
Căci nu se știe-a cui e vina –
Misteru-nvăluie pricina, –
Deci: căutați găina...

Din amândouă părțile,
Se-ncep ostilitățile.
Ei stau o clipă față-n față
Cu ciocurile la pământ,
Apoi deodată-și iau avânt
Și lupta-ncepe săltăreață: